

הלקוח נעצר. הזונה ניגשת. היא מודיעה מה המחיר. היא נכנסת למכונית. הם נוסעים לחלונת הסמוכים

זונות - כן. שידור - לא!

דים. הרת היהודית אינה אוסרת על גבר להודק לשרותיה של זונה. הרת מכירה ב"צד הרע", המשתלט לעיתים גם על הגבר הרתי ביותר, ומתירה לו ללבוש שחורים ולנסוע לעיר אחרת כדי לפרוק את לחציו. באנגליה היה מצב חוקי רומה לזו שבישראל, עד שנת 1959. שנתיים לפני כן ישבה ועדה מלכותית, "ועדת וולפנדן", והציעה הצעות שונות. עד שנת 1959 היה מותר לנערות-הרחוב להסתובב באופן חופשי ברחובות, כתנאי שלא ישרלו את העוברים ושבים. אפשר היה לראות אותן בלונדון בעיקר ברובע סוהו, כשהן לבושות בגדים צמודים ופרובוקטיביים, מהלכות בעינינו, ומחכות ללקוחות. החוק החדש אסר עליהן לשוטט ברחובות.

שינוי החוק באנגליה יצר בעיות בתיקורת בין הלקוח והזונה. שוב אי אפשר היה לראות את "החסורה" מסתובבת בשוק, ועל כן החלו הנערות לתלות מודעות בתאיהן הפלפולניות, על קירות הבתים ובבתי-השימוש הציבוריים. במודעות אלה נהגו הנשים לפרט את מידות גופן ואת כישוריהן השונים והתמחויותיהן המיניות. מאות סקרנים ותיירים היו נקבצים ליד המודעות הללו ונהנים מאוד מניסוחן. אולם מגיב-האוויר האנגלי ולקוחות נלהבים מדי, תלשו את המודעות מהקירות מדי פעם, והנערות נאלצו לשוב ולתלותן.

כדי להתגבר על המצב שנוצר, עלה במוחו של איש-עסקים אנגלי רעיון להוציא חוברת מיוחדת שתפרסם אך ורק את "הגבירות" הללו. הוא התייעץ בעורכי-דין ואף פנה לשוטט בסקוטלנד-יארד. כאשר נאמר לו שהדבר מותר, פירסם את הגיליון ראשון. נערת השער הקירמי שילמה עבור המודעה סכום השווה לאלף שטרלינג, ונערת השער האחרון שילמה מחצית המחיר. גם יתר הנשים שהתפרסמו במדריך שילמו למפרסם. מתירה של חוברת זו היה עשר ליר שטרלינג.

שתי החוברות הראשונות נחטפו מעל הרוכנים. הלקוחות העדיפו לראות את התמונות, לקרוא על הכישורים ולתת לאצבעות ללכת במקומם. הם גם חשבו כי כך אינם קונים חתול בשק, אולם אנגליה של שנת 1960 היתה מדינה שמרנית מאוד. המתירנות עוד לא היתה אפילו באופק. הופעתו של הפירסום היה הרתיחה את אנשי-המוסר. פרדריק צ'ארלס שאו, המוציא לאור של החוברת, נאשם בבית-הדין שישלש עבירות: קשר להשחית את המוסר הציבורי, חיים על ריווחי-זנות ופירסום דבר-תועבה. הוא הורשע בכל שלושת האישומים, בכל הערכאות. פסק-הדין הפך לתקדים עקרוני. הנלמד גם בפקולטות למישפטים בישראל.

מאחר שהחוק אוסר חיים על רווחיה של זונה, קבע בית-הדין שישלש באנגליה כי שאו, שקיבל מהמפרסמות כסף עבור המודעות, ידע שהוא מקבל מכספי-אגן, ולכן הוא אשם גם בחיים על ריווחיהן. מבקרי פסק-הדין אמרו כי אם נמשך ביקור מחשבה זה יוביל הדבר להרשעת בעלת הבטיק המוכרת לזונה את "שמות העבודה", לספירת העושה את שעה ולרופא המרפא אותה. מתחב מים אף הוסיף כי אם אי-פעם יקבל מס הכנסה את חלקו מאתן הזונות, תחיה גם המדינה על רווחיהן.

השנים האחרונות הביאו שינויים באוכלוסיית הזונות והסטרורים בישראל. הזונות הערביות הן מעטות מאוד. מפחד ניקמת המישפחה אין הרבה צעירות ערביות הורדות לזנות. מאידך, התרבו מאוד הסטרורים הערביים. הזונות טוענות כי הם ארביים ומתחשבים יותר מהסטרורים היהודים, מפנקים את הנשים ואינם נוהגים בהן באלימות.

מפעם לפעם מגיעות זונות לבית-המישפט, בעיקר למתן עדות נגד סרסוריהן. זה קורה כאשר זונה מנסה להיחלץ ממיקצועה והסטרור אינו מניח לה. הזונה זקוקה להרבה אומץ-לב כדי לצאת מגדרו באופן גלוי ולהתלונן במישפחה. לא אחת חתכו את פניה של זונה שהתלוננה במישפחה והתנכלו לה. ולכן קורה לעיתים קרובות כי עד מועד המישפט מאבדת הזונה את האומץ שהיה לה, והיא מסרבת להעיד נגד הסטרור או משנה את עדותה. כסופו של עניין יוצא שהיא נאשמת בעדות-שקר או עדויות סותרות, ואילו הסטרור יוצא זכאי.

סכומי-הכסף הענקיים הנשארים בידיהן של הזונות היו צריכים להפוך אותן למיליונריות תוך שנים קצרות. לוא היו אוספות את כספן ומשקיעות אותו, היו יכולות לעזוב את המיקצוע העתיק אחרי שנתיים שלוש. כשהן מסרדרות לכל ימי חייהן, אולם הרבה מהזונות הן נרקומניות, המבזבזות את מרבית הכנסתן על סמים. מקצתן מבזבזות את הכסף על הסטרור, המפסיד אותו במישחקי קלפים. רק מעטות מאוד מצליחות לחסוך ולהיחלץ מהזנות.

לזונה תל-אביבית אחת כזו היה רומאן עם עורך-דין נשוי. שהבטיח לה לעזוב למענה את אשתו. הוא אף היה מלווה אותה לעיתים לעבודתה ליד מלון הילטון, וחוזר לקחת אותה הביתה אחרי העבודה. הם ערכו הסכמי-נישואין. אך הגבר התחרט ברגע האחרון וחזר אל אשתו. הזונה קנתה לה דירה מפוארת בצפון תל-אביב. השקיעה סכומי כסף בקרנות בנקאיות, ויצאה מהמיקצוע.

ה חוק והמחוקקים ידעו תמיד כי הזונות, למרות צעקנותן, הינן אחת האוכלוסיות החלשות והמנוצלות ביותר. על כן, רוב החוקים העוסקים בזנות מגינים רוקק על הזונה. החוק בישראל נובע עדיין מפקודת החוק הפלילי משנת 1936, שנחקקה בתקופת המנדט. העבירות החמורות ביותר בפרק העוסק ב"זנות ותועבה" הן של המשדל אשה למעשי זנות ושל מי שחי על רווחיה. שני אלה, אם נמצאו אשמים ברין, צפויים לעונש של חמש שנות-מאסר. מי שנמצא אשם בעבירות אלה המאסר הוא עונש-חובה. מי שמחזיק או מנהל מקום לזנות, אפילו זה כליריכב או כלירישיט, עונשו גם הוא עד חמש שנות-מאסר, אולם במיקרה זה אין זה עונש-חובה. עבירות אנכרוניסטיות מדברות על גבר הנכנס למקום המיוחד לנשים כאשר זונה יושבת לה בשקט במקום ציבורי ומחכה שיפנו אליה בהצעות, החלפות המין ווריקות הורמונים יהיה לעיתים די קשה לקבוע מיהי אשה ומיהו גבר הלבוש ביגדי-אשה.

אין בחוק כל סעיף האוסר על אשה לתת שרות מיני תמורת שכר. לכן, כאשר זונה יושבת לה בשקט במקום ציבורי ומחכה שיפנו אליה בהצעות, מסכימה להן, ולוקחת את הלקוח למלון או למקום מוצנע אחר ומקיימת איתו "הסדמי" תמורת שכר, אין בכך כל עבירה. העבירה היחידה החלה על זונה היא העבירה של שידול. עבירה זו מוגדרת כסעיף 209 (א) לחוק העונשין כך: "המפתה אדם הנמצא במקום ציבורי, בדיבור או בתנועות, למעשה כלת-מוסרי, רינו מאסר שלוש חדשים". על פי סעיף זה, יכולה המישפחה להגיש כתבי-אישום נגד זונה רק אם נתפסה כשהיא מפתה, קורצת ומזמינה גברים למגע מיני. אם היא אינה עושה דבר לשם כך חוץ מהימצאותה במקום ציבורי, אין זו עבירה.

הבעיה מסתבכת יותר כאשר מדובר על בית-זונות. בתקופת המנדט הוגדר בית-זונות כמקום שעובדות בו יותר מאשה אחת. כלומר: לפחות שתיים. על כן יכלו נשים לעבוד בזנות בבית הפרטי ולא היו צפויות לעונש. אבל מדינת-ישראל שינתה את החוק, וכיום לא מספר הנשים העובדות במקום הוא הקובע, אלא מטרת החזקת המקום. אם המקום מוחזק כדי שיעסקו שם בזנות, הוא נחשב כבית-זונות אפילו הוא ביתה הפרטי של האשה — אפילו היא מתגוררת שם לבדה ואין לה מקום-מגורים אחר.

לחצים רתיים ויצר הרע

ץ עמו העיקרי של החוק מופנה נגד הסטרור החי על רווחיה של הזונה. החוק רואה אותו כאחראי לייריתה של האשה לזנות, ועונש אותו קשות. החוק קובע חוקה, שמי שנראה עם זונה יחריז דרך קבע, או גר איתה, או משתמש בהשפעתו עליה שתעבוד במיקצוע העתיק, נחשב סרסור, ועליו החובה להוכיח את היפך. ואין זו משנה אם מחייתו של הגבר כולה או מקצתה היא על רווחיה של הזונה, דרך קבע או רק בתקופה כלשהי. אם קיבל ביועין מהזונה את מה שקיבלה כאתנן — כסף, שווה כסף או שרות כלשהו — הוא אשם בחיים על רווחיה.

החוק מחמיר עם הסטרור, מכיוון שהוא יודע כי הסטרור מחזיק לעיתים קרובות את הזונה בכוח ואינו נותן לה להתרומם משפל המדרגה. הסטרורים משתמשים בסמים, בהכרוזת-אהבה, ואפילו בהצעות-נישואין כדי לשמור ברשותם את הנכס המכניס הוזה, הזונה.

מחקר שנעשה באוניברסיטת תל-אביב לפני שנים אחדות מצא כי הזונות רואות את עצמן כחברות המערכת החברתית. הן כוות לעצמן, ויודעות שהן ראויות לבזבז בגלל מיקצוען. כמעט כל המרואיינות אמרו כי האדם היחיד עליו הן יכולות להביט מלמעלה למטה הוא הסטרור שלהן, המקבל מהן את כספן והנחות מהן בסולם החברתי.

רוב הזונות בישראל מתרכזות בכמה רחובות בערים הגדולות ובפרדסי הדרום. "עיר-הזונות" הגדולה ביותר היא תל-ברוך. כאשר הזונות עובדות במכוני ערים, כמו ברחוב הירקון בתל-אביב, הן מהוות מיסר לדיירי הרחוב ולנהגיה-המכוניות. כדי למנוע זאת נחקק סעיף מיוחד, על פיו אפשר לעצור ולהעמיד לדין זונות הגורמות מיסר לדיירי הסביבה או הפרעה לתנועה בדרכים. סעיף 215 (ג) לחוק-העונשין נחקק בשנת 1975, ואמור היה לפתור את בעית זונות-הרחוב. אומנם מאז פחתו מאוד הזונות ברחובות תל-אביב, ורובן עברו לעבוד באזור תל-ברוך. תל-ברוך הוא איזור עבודה אידיאלי עבורן, הוא איזור השומם מליירים ועובדי-אורח מיקריים.

לפני עשר שנים הוקמה ועדה מיוחדת לחקור את מצב הזונות בישראל ולהציע פיתרונות. כראש הוועדה ישבה השופטת המחוזית הרסה כן-יעית. היא הציעה הצעות יעילות והגיוניות, אלא שהן לא נתממשו עד היום. יש אומרים כי התנגדות החוגים הרתיים היא מובלעת את מיסר הזנות והפכתה לחוקית באיזורים ותנאים כפי שהוצעו על-ידי ועדת כן-יעית. זונות רבות מספרות כי חלק מלקוחותיהן הטובים והקבועים הם גברים רתיים, ואפילו רבנים מכובדים.

שלך וקיבלת מציצה. המחיר לא השתנה.

מידי פעם מתקרבים השוטרים ושוו אלים אם הכל בסדר. כשהם מתרחקים אומרות הזונות: "סתם דאווינים. הם לא עוררים לנו בכלל כשצריך אותם, רק יודעים לבלבל את המוח ולהפריע". בשעה 12 וחצי מגיעה למקום מול בת ה-42. כולן נותנים לה כבוד. היא הכי זקנה כאן, אומרת זונה צעירה. מול מהרת להכחיש: "לא נכון, יש יותר זקנות ממני".

מזל מדברת כמיכטא רומני כבד. הזונות מחקות את המיכטא שלה וצור חקות. הווי מקומי.

מזל מספרת שידעה ימים יפים מאלה: "הייתי סטרפיטוואית כחוצה כמועדונים הכי הייסטיסיטי אין מה לעשות, מודקנים. היום גם יש פחות לקוחות, אבל תודה לאל מסתדי רים, מותק. בבית יש לי חבר, פה אני רק בשביל הכסף, מותק, לא בשביל חברה".

אחרי כמה דקות אומרת מזל לזונה צעירה ויפה: "את מותק מתפשרת על המחיר, עולה בשביל כל מחיר, אפילו בשביל 20 שקלים את עולה. אני מותק, יודעת מה אני שווה. פחות מ-40 לא לוקחת".

הצעירה עונה לה, כשהיא מחקה את המיכטא: "בגלל זה, מותק, אני חוזרת הביתה עם בחוטה של כסף, ואת חוזרת בלי כסף, ציפה-צ'ו".

ומזל: "תאמיני לי, כל לקוח שיהיה לך לבריאות. אין לי קינאה עלייך, מותק".

01.00

עונה

התנועה פוחתה, העומס יורד, רוב הזונות חוזרות הביתה. למקום מגיעה מיכל בת ה-18, המכריזה בגאווה: "אני הזונה הכי צעירה בתל-ברוך! עכשיו חזרתי ממרכז תל-אביב. לא היתה שם עבודה בכלל, אולי פה נרביץ כמה לקוחות".

הזונות מדברות על התיכונן להרוס את תל-ברוך. "הם יצטערו על זה", מודיעה מזל, "כולנו נעבור למרכז תל-אביב ולהט קילל את הרגע שהחליט להעביר אתנו מכאן".

מזל מבטלת את דבריה: "שטויות, את תל-ברוך אי אפשר להרוס, אף טרקטור לא יזיז אותנו מכאן".

כצד מספר אחד הקוקסינלים לזונה: "עוד מסע אני נוסעת ללונדון לעשות ניתוח. יעשו לי יופי של כוס. יותר יפה משלך, תראי... קוקסינל אחר מתערב בשחיה ואומר: 'אני בחיים לא יוריד את הווי שלי'".

ככל שהזמן עובר מתמעטות המכרזינות. הזונות מתרכזות במקום אחד ושרות.

"אין לי אהבה" הן מפזמות. מכונית אסקורט ובה ארבעה בחור רים נתקעה בחולות, הארבעה יוצאים החוצה ומנסים לחלץ אותה. מטרים ספורים לפניו ניהשה עומדת מחשבת-סברו לט שטיימן, נושאת לחות ממשטחים הכבושים. מהמכונית יוצאת יצאנית ומכפתרת את חולצתה.